

19. studenog 2023.
XXXIII. nedjelja kroz godinu
Aljmaš - Propovijed apostolskog nuncija

Draga braćo i sestre,

...vi, (...), niste u tami, da bi vas Dan mogao zaskočiti kao kradljivac: ta svi ste vi sinovi svjetlosti i sinovi dana. Nismo doista od noći ni od tame.

Već smo na kraju liturgijske godine.

Sljedeće nedjelje je svetkovina Krista Kralja, kada će s došašćem ponovno započeti nova crkvena godina.

Vrijeme prolazi neumoljivo, iz dana u dan sve smo bliže kraju.

Zamislite, prošlo je već 20 godina otkako je, 7. lipnja 2003. godine, kip Gospe od utočišta okrunio sveti papa Ivan Pavao II., prilikom svoga trećeg posjeta Hrvatskoj.

Čitanja ove nedjelje pozivaju nas na razmišljanje o tom danu, o posljednjem danu našega života, podsjećajući nas da smo djeca svjetla, a ne tame.

Zbog toga nas poslanica Solunjanima poziva na oprez: da nas taj dan ne zaskoči kao kradljivac!

Kada kradljivac želi učiniti nešto veliko, ne čini to usred bijela dana, on čeka noć da se sakrije, da ga se ne vidi.

Djeca svjetla su oni koji znaju da se Bogu ništa ne može sakriti. Ne mogu se sakriti djela, pa čak ni misli. Uvijek je lijepa i dirljiva molitva psalma 139 koja kaže:

*Gospodine, proničeš me svega i poznaješ,
ti znaš kada sjednem i kada ustanem,
izdaleka ti već misli moje poznaješ.
Hodam li ili ležim, sve ti vidiš,
znani su ti svi moji putovi. (Ps 139,1-3)*

Djeca svjetla ne boje se posljednjega, konačnog susreta s Bogom jer žive svaki trenutak u Njegovoj prisutnosti. Oni znaju da ih Bog voli i trude se odgovoriti na tu ljubav. Žive svaki trenutak za Njega, kao što to svečano obavlja onaj čovjek koji sve čini za Boga. Svaki trenutak tada postaje prinos Bogu, po Mariji koju zazivamo „sada“, ali i „na času smrti naše“.

Sjetite se što je sveti papa Ivan XXIII zapisao u svom dnevniku: *Sve moram činiti, moliti svaku molitvu, slijediti određeno pravilo, kao da nemam ništa drugo*

činiti, kao da me je Gospodin poslao u svijet samo da dobro izvršim tu radnju, a moje je posvećenje povezano s njezinim uspjehom, bez razmišljanja o onome prije ili poslije.

Tko Bogu poklanja svaki trenutak vlastitog života, taj živi u svjetlosti. Odmah se prepoznaju takve osobe. One imaju ozaren pogled, njihova lica obasjava svjetlost koju nose u nutrini, a naslućuje se po radosti kojom zrače.

Djeca svjetlosti su oni koji žive u radosti, u miru sa sobom i s drugima.

Ali kako je moguće uvijek biti radostan?

Možemo biti sretni iz više razloga. Zbog dobro položenog ispita, zbog neočekivanog i lijepog dara, zbog rođenja djeteta, zbog pobjede mojeg kluba na utakmici... pomislite samo koliko nas stvari čini sretnima i promijene nam raspoloženje.

Ali kršćanska radost nešto je potpuno drugo. Ima puno dublji temelj. Ne ovisi o stvarima ili okolnostima. Ne. Kršćanska radost ima svoj temelj u susretu s Kristom, rađa se iz vjere u Njegovu prisutnost u našem životu, to je zapravo blaženstvo o kojemu nam govori Evanđelje.

Papa Franjo napisao je na početku Apostolske Pobudnice *Evangelii Gaudium: Radost Evanđelja ispunja srce i čitav život svakoga onog koji susretne Isusa. Oni koji prihvate njegovu ponudu spasenja, oslobođeni su od grijeha, žalosti, duhovne praznine i osamljenosti. S Isusom Kristom radost se uvijek iznova rađa* (EG 1).

Čak i kada stvari ne idu dobro, radost ostaje, ako je to doista radost koju nam Krist daje, jer se Njegova radost rađa iz ljubavi: *Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi njegovoj. To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna* (Iv 15,10-11).

Kristova ljubav preobražava iznutra i na tvome licu vidimo svjetlo koje prebiva u tebi.

Još kao sjemeništarač jasno sam shvatio da je ljubav izvor radosti i da mi je okolnosti ne mogu oduzeti jer se uvijek može ljubiti.

Silazio sam nakon ručka u dvorište da bih igrao nogomet. Već sam obukao kratke hlače i majicu, kada me je Rektor susreo na stepenicama i rekao: „Budući da si visok, možeš li skinuti onu paučinu?“

„Mogu“, kažem i zastanem. U međuvremenu je vidio još jednu paučinu, pa još jednu, te još jednu, sve više i više. Sve dok mi ne reče: „Kad si već počeo i to ti tako dobro ide, zašto ne uzmeš ljestve i makneš i one koji su na vrhu?“

Misleći na nogomet i prijatelje što su me čekali u dvorištu, možete zamisliti s koliko sam poleta išao potražiti ljestve! Ali, budući da me Rektor zamolio, nisam se usudio usprotiviti. Dok sam se penjao ljestvama, krv mi je gotovo ključala u žilama i, dušom punom bijesa, rekao sam samome sebi: naravno, ako ovaj posao radim psujući rektora ili ako ga radim iz ljubavi prema njemu, oduzet će mi jednako vremena, zašto da to ne pokušam učiniti iz ljubavi?

U istom trenutku moje se srce promijenilo, osjetio sam veliku radost. Nakon toga sišao sam sretan u dvorište igrati nogomet.

Shvatio sam da mnoge stvari moramo činiti iz dužnosti, možda zato jer smo prisiljeni, ali ako to činimo iz ljubavi, oduzima nam isto vrijeme, a kako je drugačije stanje našeg duha!

Osjeća se prava sloboda! Shvatio sam da nas nitko ne može natjerati da ljubimo, ali nas nitko ne može

ni spriječiti da ljubimo. Mogu nas prisiliti na mnoge stvari, ali samo mi možemo odlučiti vršiti te stvari iz ljubavi.

Zato jedan savjet: ono što morate učiniti iz dužnosti, možda i prisile, učinite to iz ljubavi, oduzima vam isto vrijeme, ali vam je srce ispunjeno radošću.

Na kraju, evo nekoliko riječi o Evanđelju koje smo čuli, o poznatoj prispodobi o talentima.

I ova nam prispodoba govori o „onom danu“, o posljednjem danu, kada ćemo Bogu morati položiti račune za svoje ponašanje.

Naravno, na prvi se pogled čini da je pred nama nepravedni Bog ... jer zašto nekome daje 5 talenata, drugome 2, a 3 jadniku samo jedan?

Različitosť talenata izražava našu različitosť.

Nismo svi isti, nismo stvoreni prema kalupu. Mi nismo kopije, svi smo originali, kao što je to govorio sveti Carlo Acutis, mladić iz Monze, koji je umro s 15 godina!

Ali svi možemo i moramo biti sretni ovdje na zemlji i doći u raj s onime što imamo! Savršenstvo možemo postići s darovima koje nam Bog daje.

Što je potrebno da bi se napravio kruh? Brašno, voda, kvasac i naravno, dobra pećnica, po mogućnosti na drva!

Što je potrebno frizeru? Škare, britva, žilete i ostalo.

Ako poklonim pećnicu frizeru, a škare pekaru, ne pomažem im baš puno! Ne usrećujem ih. Makar je pećnica i dragocjena, ipak ona ne koristi frizeru!

Evo talenata, svatko prima od Boga ono što mu je potrebno da bude jedinstven, da se može ostvariti, da bude sretan.

Zapravo, Bog zna kome je potrebna pećnica, a kome škare, jer zna što nam je potrebno da postanemo sveti!

Danas obilježavamo Svjetski dan siromašnih.

Često siromahe smatramo ljudima koji nam smetaju, i da ih se bolje držati podalje.

U stvarnosti, oni su uvijek prilika koju nam Bog daje da iskoristimo svoje talente. Isus ih smatra prilikom za sigurno ulaganje onoga što smo primili.

On zapravo kaže: *Dajite i dat će vam se: mjera dobra, nabijena, natresena, preobilna dat će se u krilo vaše* (Lk 6,38);

Potom, bogatom mladiću: *Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu* (Mk 10,21).

Da, ali trebam živjeti ovdje na zemlji, imati blago sada, život je tako skup!

A Isus kaže: *Zaista, kažem vam, nema ga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili polja poradi mene i poradi evanđelja, a da ne bi sada, u ovom vremenu, s progonstvima primio stostruko kuća, i braće, i sestara, i majki, i djece, i polja - i u budućem vijeku život vječni* (Mk 10,29-30).

Sve drugo, nego smetnja! A siromasi su, po logici Evanđelja, po Isusovim riječima, prilika, *šansa!*

Oni su prilika koju nam Bog daje da naši talenti urode plodom, stoga moraju biti izvor naše radosti, kao što je rekao sveti Pavao: *U svemu vam pokazah: tako se trudeći treba se zauzimati za nemoćne i na pameti imati riječi Gospodina Isusa jer on reče: `Blaženije je davati nego primati!* (Dj 20,35).

Ako Kristova radost živi u nama, mi smo uistinu djeca svjetla, a ne tame. A kradljivac nam neće moći ništa ukrasti jer smo već dali sve što smo mogli.